

Arrest

nr. 281 600 van 8 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. ZAMANI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart te zijn geboren op 2 december 1995 en de Pakistaanse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoeker dient op 2 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 10 februari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de Staatlozen en de Vluchtelingen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 mei 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Rawalakot, Poonch district in Azad Kashmir Provincie. U verhuisde rond 2012 naar Rawalpindi in de provincie Punjab waar u psychologie studeerde. Uw familie verhuisde naar Rawalpindi in 2013. U startte een zaak om auto's te verhuren begin 2017 in Islamabad.

U verklaart dat u lid bent geworden van de partij JKLF, Jammu Kashmir Liberation front, op 7 februari 2016. U kreeg binnen die partij de functie als 'chief organiser'. Hierdoor begon u problemen te krijgen. Op 11 februari 2017 werd er een FIR opgesteld tegen u op basis van valse aanklachten. Op 28 februari 2017 volgde er een aanhoudingsbevel waarop u 5 maanden in Peshawar hebt verbleven. Begin 2018 werd u ontvoerd door agencies en gedurende 6 à 8 maanden vastgehouden op een onbekende plaats waar ze u folterden. U beloofde op hun eisen in te gaan en ze lieten u weer gaan. Op 10 februari 2019 kreeg u een dreigbrief van de mujaheddin dat u voor hen moest komen werken. In februari 2019 werd u opnieuw ontvoerd voor 1 à 1,5 maand door agencies. U moest hen beloven samen te werken met de agencies en de grens naar Indië over te steken om van daaruit mee te vechten voor de onafhankelijkheid. U verklaart dat onschuldige mensen aan die grens gedood worden en dat dat hun werkelijk doel was. Opnieuw vertelde u hen dat u zou doen wat ze vroegen en ze lieten u vrij. U bleef tot januari 2021 in Rawalpindi om uw diploma te behalen. U bleef in het geheim werken voor JKLF. De agencies kregen het bevel u te mogen doodschieten, waarop u besliste Pakistan te verlaten. Toen u thuis vertrok schoten enkele onbekende mensen op u, maar u bent kunnen ontsnappen.

U vertrok in januari 2021 uit Pakistan naar Iran waar u een vliegtuig naar een onbekend land nam met een vals paspoort. U reisde verder via onbekende landen tot u op 30 juni 2021 in België aankwam.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming: Kopieën van een medisch attest uit 2016; document van 'human rights movement'; document van president JKLF; 5 foto's; visitekaart; lidkaart JKLF; krantenartikel; domicilie Kashmir; lidmaatschap JKLF; FIR; Notice rechtbank; 2 arrestatiebevelen en een brief van de mujehaddin.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit. U legt namelijk **geen enkel geldig identiteitsdocument** neer. Ook uw verklaringen over het

ontbreken van deze documenten weten niet te overtuigen. Ten eerste kon u geen identiteitskaart voorleggen (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO); dd.10.02.22, p.17). Deze zou afgenomen zijn door de politie in Pakistan zo een 2 of 3 jaar geleden (NPO, p.17). Dit is echter een stereotiepe verklaring die niet kan overtuigen. U zou nakijken of u een kopie had van deze identiteitskaart, maar tot op heden heeft het CGVS hier niets van vernomen (NPO, p.17). Ten tweede kon u geen paspoort neerleggen. U verklaart nooit een paspoort gehad te hebben maar wel gereisd te hebben met een vals paspoort vanuit Iran (NPO, p.17). Verbazend genoeg zou dit vals paspoort op uw eigen naam gestaan hebben. U kan echter niet vertellen welke nationaliteit er op het paspoort zou hebben gestaan, u weet enkel dat het een blauwe kleur had (NPO, p.17). Het paspoort zou afgenomen zijn toen u geland bent (NPO, p.17). Dit is opnieuw een blote en stereotiepe verklaring die wegens uw vage verklaringen en geringe kennis over het paspoort opnieuw niet kan overtuigen. Ten derde legt u ook geen schooldocumenten neer (NPO, p.8). U zou nochtans in bezit zijn van deze documenten en verklaarde deze later te zullen afgeven. Echter heeft het CGVS tot op heden hier niets van ontvangen (NPO, p.8). U voegt hier aan toe dat u uw diploma nooit bent gaan afhalen omwille van uw problemen en gevlucht bent (NPO, p.8). Dit is echter opnieuw een stereotiepe verklaring.

Aangezien uw identiteit een essentieel element is in uw verzoek om internationale bescherming kan er verwacht worden dat er alles aan gedaan wordt om deze stukken voor te leggen. Het is daarbij niet onredelijk te verwachten dat u uw identiteit kunt ondersteunen met gangbare identiteitsdocumenten aangezien u nog in contact bent met uw familie die in Rawalpindi woont en daar u geschoold bent (NPO, p.6). De vaststelling dat u niet in staat bent identiteits- en/of schooldocumenten neer te leggen versterkt het idee dat u iets probeert achter te houden voor het CGVS. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat uw Kashmiri-domicilie geldt als identiteitsbewijs en u niets anders nodig heeft (NPO, p.16). Echter valt hier op te merken dat, blijkens toegevoegde informatie zulk attest slechts wordt uitgereikt bij meerderjarige personen. De foto op dit attest geeft echter een kind weer. Het is in principe onmogelijk dat u als kind dit attest kreeg, daarbovenop is het onmogelijk na te gaan of u het kind op die foto bent. U legt dan ook geen afdoende identiteitsbewijs af tijdens uw verzoek om internationale bescherming. Dit gebrek ondermijnt reeds ten zeerste uw algemene oprechtheid.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Pakistan omdat u vreest gedood te worden door agencies (NPO, p.26). Men zou u vervolgen wegens uw politiek activisme. U hebt uw vrees voor vervolging in Pakistan echter niet aannemelijk weten maken omwille van volgende redenen.

Er kunnen vooreerst enige discrepanties in de volgorde van de gebeurtenissen en uw documenten opgemerkt worden. U verklaarde immers lid geworden te zijn van de JKLF in 2016 en u zou meteen in 2016 tot Chief Organizer benoemd zijn. U noemde zichzelf in het door u opgesteld krantenartikel uit 2016 (waarvan u verkeerdelijk beweerde dat het in 2017 geschreven werd, NPO, p. 13) ook als Chief Organizer. Door uw activisme en uw functie zou u in het vizier van de autoriteiten gekomen zijn die u in 2017 aanklaagden in een FIR, waarna de agencies u zouden ontvoerden begin 2018, om u maanden lang op te sluiten. Echter blijkt uit de documenten opgesteld door uw partij en neergelegd door u in het kader van uw verzoek een andere volgorde. Uit zowel uw partijbrief, als uw lidkaart blijkt immers dat u pas in 2018 Chief Organizer werd, waardoor de autoriteiten u eigenlijk in 2017 nog niet monddood dienden te maken door een FIR tegen u in te dienen en waardoor het krantenartikel dat u zelf opgesteld zou hebben, u in 2016 al te voorbarig al als Chief Organizer omschreef. U hierop gewezen, gaf een nogal verwarrende uitleg, over hoe u de functie al in 2016 gekregen zou hebben, maar dat u pas een lidkaart in 2018 kreeg, waardoor ze toen pas uw functie op papier zetten (NPO, p. 21). Dit lijkt al te ver gezocht. Uiteindelijk gaan deze documenten uit van uw partij. Ze geven de exacte data dat u lid werd en de data van uw juridische problemen, waardoor er geen enkele reden is waarom ze ook niet de exacte datum dat u uw functie kreeg, zouden opschrijven. Het lijkt er eerder op dat u deze documenten pas later ontving en dat u uw relaas probeert aan te passen aan de inhoud, daar deze niet strookt met uw originele verklaringen. Deze vaststelling ondermijnt reeds ten zeerste niet enkel de oprechtheid van uw verklaringen over uw vrees

voor vervolging, maar ook de authenticiteit van de door u neergelegde documenten ter ondersteuning van dit relaas. Dat uw vrees (en documenten) ongeloofwaardig zijn, blijkt verder uit volgende vaststellingen.

Ten eerste is het niet geloofwaardig dat u vervolgd wordt door Pakistaanse overheden. U verklaarde vervolgd te worden door “agencies”. U gevraagd naar wat of wie deze agencies dan wel niet zouden kunnen zijn, komt u niet verder dan vage en oppervlakkige verklaringen hierover: ‘dat is een geheime dienst waarin onbekende mensen voor de overheid werken’ (NPO, p.21). Gevraagd hoe u wist dat het een agency was die u lastig viel verklaart u louter dat u het merkte aan de manier dat ze spraken en dat u dat direct zou herkennen (NPO, p.21). Dat u niet meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen over die ‘agency’ is weinig aannemelijk aangezien ze de kern van uw vrees uitmaken.

Eén van de manieren waarop de overheid u lastigviel was door het uitvaardigen van een FIR (First Information Report) waarin ze u valselijk beschuldigen van illegaal wapenbezit en moordpogingen (Vragenlijst CGVS, dd.13.07.21, pt.3.5). Het CGVS merkt op dat de FIR die u neerlegde als niet-authentiek overkomt. Zo legt u slechts een fotokopie neer van dit document, terwijl u eigenlijk een gecertificeerde kopie zou moeten hebben. Fotokopies kunnen steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Daarbovenop kunnen er enkele zaken opgemerkt worden over dit document. Zo werd u reeds in 2017 toen deze “FIR werd opgesteld, omschreven als een leider van de JKLF, dit terwijl uit uw partijdocumenten blijkt dat u pas een jaar na deze FIR een leidinggevende functie kreeg. Voorts valt op dat er geen voorgedrukt serienummer vermeld is bovenaan het document, wat in principe wel het geval is bij een officiële FIR, waardoor het geloof in authenticiteit verder wordt betwijfeld. Deze twijfel wordt bevestigd door de omwisseling van twee artikelen in het document. Zo blijkt dat er in de FIR die u neerlegt gesproken wordt over de volgende ten laste gelegde artikelen ‘123A/124B’ uit de “Penal Code”. Verder in de FIR staat er dan weer te lezen dat u wordt aangeklaagd voor ‘123B/124A’. Het is uiterst onaannemelijk dat de politie zo een fout zou maken. Het is verder ook volledig ongeloofwaardig dat de rechtbank die fout zou aanvaarden, daar een advocaat brandhout van zo’n foutief opgestelde aanklacht zou kunnen maken. (zie groene map document 11 en vertaling). Des te opvallender is het dat artikel 124B dan ook nog eens niet bestaat in het Pakistaans strafwetboek. Deze vaststellingen ondermijnen niet enkel het geloof in uw FIR, maar ook alle daaraan verbonden documenten zoals de arrestatiebevelen en het rechtbankdocument, die allen opgesteld werden naar aanleiding van deze FIR. Uit informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat het opmaken van valse FIR registraties en corruptie bij politiediensten een algemeen probleem lijken te zijn. Zo blijkt dat valse aanklachten kunnen geregistreerd worden tegen betaling bijvoorbeeld. Zelfs al zou de FIR aan de correcte vormvoorschriften beantwoorden, quod non, kan deze gefabriceerde informatie bevatten. Echter, daar is zoals net aangegeven geen sprake van in dit geval. De vaststelling dat u uw beweerd vrees voor vervolging probeert te ondersteunen mits het voorleggen van niet- authentieke documenten, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede hebben uw verklaringen omtrent uw ontvoeringen ook niet kunnen overtuigen. In januari 2018 verklaart u ontvoerd te zijn door ‘onbekende mensen van een agency’ die met 5 à 6 personen u meenamen van bij u thuis naar een onbekende plaats (NPO, p.24). Ze lieten u na 6 à 8 maanden vrij toen u vertelde niet meer te zullen werken voor de partij. Ze wilden dat u informatie zou doorspelen naar hen en de grens naar Indië zou oversteken. Opnieuw weet u niet meer gedetailleerde verklaringen af te leggen over deze gebeurtenis die toch een aanzienlijke periode heeft geduurd. U vertelt hierover wel nog dat u gefolterd werd tijdens deze periode. Zo werden uw tanden gebroken, de nagels uit uw handen en tenen getrokken en werd een vinger gebroken (NPO, p.19). Gevraagd naar medische documenten omtrent deze letsels of uw verblijf in het ziekenhuis verklaart u niet te weten waar deze documenten liggen maar dat u zal praten met de dienst die u heeft behandeld. Het CGVS heeft echter geen medische documenten ontvangen, hoewel u toch verklaarde bij veel dokters geweest te zijn (NPO, p.20, 25). Gevraagd of u na uw ontvoering nog actief bezig was voor uw partij antwoordde u dat u uw partij in het geheim bleef ondersteunen. Gevraagd om specifiek te zijn verklaart u dat u in een slechte toestand was. Nogmaals gevraagd wat u precies hebt gedaan voor uw partij in die periode na uw eerste ontvoering, besluit u

uiteindelijk dat u niets hebt gedaan omdat u te ziek was (NPO, p.25). U heeft geen problemen gekend tot de agencies u plots na enkele maanden opnieuw ontvoerden. Het is onduidelijk wat de agencies op dat moment van u willen. U werkt namelijk al sinds uw 1e ontvoering niet meer voor uw partij waardoor u dus ook geen informatie kan doorgeven en met hen kan samenwerken. U vertelt dat ze ook zouden willen dat u de grens zou oversteken om vanuit Indië te vechten voor onafhankelijkheid. Dat ze u enkel hiervoor na al die maanden opnieuw zouden ontvoeren is weinig aannemelijk. U werd opnieuw na 1,5 maand vrijgelaten omdat u inging op hun eisen (NPO, p.19). Dat deze agencies u tot tweemaal toe hebben laten gaan, terwijl de Pakistaanse autoriteiten (waartoe deze agencies ook behoren) u zouden zoeken omwille van een FIR die werd neergelegd, is ook betwifelbaar. Opnieuw legt u vage en weinig aannemelijke verklaringen af over de door u voorgehouden incidenten die verder uw vluchtrelaas doen aan het wankelen brengen. Indien u werkelijk tweemaal ontvoerd werd door deze organisatie, kan verwacht worden dat u hier meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen over zou kunnen neerleggen. Dat u geen medische documenten meer hebt nagestuurd, ondanks u vertelde dat u dit nog zou proberen doen en deze documenten dus zouden bestaan, versterkt opnieuw uw onoprechtheid.

Ten derde legt u geen geloofwaardig verklaringen af dat u effectief gezocht zou worden in Pakistan door de autoriteiten. Gevraagd of de politie u kwam zoeken omtrent het aanhoudingsbevel dat volgde op de FIR verklaart u dat ze 2 of 3 keer per week kwamen zoeken, alsook bij verwanten (NPO, p.22). Gevraagd waar u zich op dat moment bevond blijkt u plots 4 à 5 maanden in Peshawar verbleven te hebben (NPO, p.22). Hier hebt u echter eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het overlopen van uw woonplaatsen voor het CGVS met geen woord over gerept. U hebt er nochtans 4 à 5 maanden verbleven en het blijkt een essentieel element te zijn in uw vluchtrelaas, daar u zich in Peshawar gedeisd hield terwijl de politie u zocht (Vragenlijst DVZ, dd.13.07.21, pt.10; NPO, p.5). Geconfronteerd hiermee verklaart u dat de vraag niet gesteld werd waar u hebt verbleven in de periode dat u gezocht werd (NPO, p.22). Echter is er u in het begin van uw interview enkele keren gevraagd naar een overzicht van uw woonplaatsen. Er werd nadat u een overzicht hebt gegeven nogmaals gevraagd naar een overzicht van uw woonplaatsen nadat u naar Rawalpindi bent verhuisd, u verklaarde dat u na te wonen bij uw familie in Rawalpindi naar 'hier' (België) bent gekomen (NPO, p.4). Het is dan ook duidelijk dat uw verblijf in Peshawar een latere toevoeging aan uw relaas vormt. Wat er ook van zij, na vijf maanden in Peshawar verbleven te hebben, verhuisde u terug naar Rawalpindi: u ging ervan uit dat het rustiger was geworden en de autoriteiten u daar niet zouden komen zoeken vanuit Kashmir (NPO, p.23). Dat spreekt uw vorige verklaring dat de politie meerdere keren per week u zou komen zoeken echter volledig tegen. Moest de politie u overigens niet zijn komen zoeken in Rawalpindi blijft het onduidelijk waarom u enkele maanden bent gevluht naar Peshawar. Deze weinig aannemelijke en uiterst vage verklaringen zetten uw relaas verder op losse schroeven en versterkt de vaststelling dat uw juridische documenten niet- authentiek zijn.

De vaststelling dat u niet gezocht wordt in Pakistan wordt versterkt door het feit dat u op het toppunt van uw problemen en, volgens uw verklaringen, hetzelfde moment dat u ondergedoken was, een handelszaak bent gestart in Islamabad, op slechts een uur rijden van Kashmir. Des te meer omdat u initieel niet oprecht was over het bestaan van deze handelszaak. Zo verklaarde u zowel op de DVZ als op het CGVS dat u als Kashmiri geen job kon vinden en/of hebben in Pakistan. U vertelde dan wel dat niet alle Kashmiris werkloos zijn, maar diegenen die opkomen voor onafhankelijkheid zouden geen job krijgen. U gaf dan ook op bij de DVZ dat u werkzoekende zou zijn (NPO, p.9; Vragenlijst CGVS, pt.3.8; Verklaring DVZ, pt.12). Echter geeft u tijdens het bespreken van uw documenten op het CGVS plots een visitekaartje af van uw eigen autoverhuur-zaak die u in 2017 opgestart heeft en voor 2 à 3 jaar uitbaatte (NPO, p.15). Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u werkloos was, verklaart u te bedoelen dat u nooit als werknemer heeft gewerkt maar dat u zelfstandige was in een zaak. U hebt dit niet verteld omdat er u niet expliciet werd gevraagd of u ooit een zaak heeft gehad (NPO, p.15). Dat u dit initieel verborgen hield schaadt opnieuw ernstig uw geloofwaardigheid. Geconfronteerd met het feit dat de politie die u zocht u makkelijk had kunnen vinden in uw zaak in Islamabad, volgens uw verklaringen 15 minuten van uw woning, aangezien u daar meerdere keren per week te vinden was beweert u louter dat de FIR werd ingediend in Kashmir en u nooit problemen heeft gehad in Peshawar en er veilig was, wat echter

teggengesproken wordt door uw bewering dat de politie u geregeld in uw woning kwam zoeken (NPO, p.15,22). Dat u in een periode dat u zogenaamd gezocht werd door de autoriteiten zonder problemen een handelszaak kon starten en uitbaten, ondermijnt ernstig uw vrees.

Ten vierde hebt u nog een lange tijd na deze incidenten in Rawalpindi te Pakistan verbleven, meer bepaald tot januari 2021, zonder noemenswaardige incidenten (NPO, p.20). Gezien uw bewering dat de agencies u tot tweemaal toe ontvoerden en voor langere tijd gevangen hielden, voornamelijk om u te dwingen de grens met India over te steken, is het des te opvallender dat ze u hierna twee jaren met rust lieten. Omtrent uw vertrek vertelt u nog wel dat er een bevel zou uitgevaardigd zijn naar de agencies toe dat u gedood mag worden. Dit bevel zou louter mondeling zijn gebeurd aangezien agencies niet aan papierwerk zouden doen, waardoor het ook weer een ad hoc toevoeging lijkt te zijn (NPO, p.20). U kon echter slechts één incident vermelden recent voor uw vertrek. U zou het huis verlaten hebben om te vertrekken waarop u beschoten zou zijn door onbekende mensen. U weet zeker dat het mensen waren van de agencies (NPO, p.20). Dat de agencies u na u bijna twee jaar met rust gelaten te hebben, plots niet enkel zouden zoeken en vinden, maar ook nog eens zouden beschieten, dit op basis van een mondeling bevel waarvan u vreemd genoeg wel weet dat het zou bestaan, maar dat u niet kunt aantonen, dit terwijl ze u voordien tot tweemaal toe ontvoerden, maar steeds lieten gaan, is wel heel ver gezocht. Dit incident lijkt een aanvulling te zijn om uw relaas sterker te maken. Daarbovenop verklaart u dat 'onbekende mensen' sinds uw vertrek nog steeds uw familie folteren. U vertelt dat ze om de 2, 3 of 4 dagen bij hen langsgaan om te vragen waar u bent en ze uw familie in de gaten houden (NPO, p.26). Echter, dat u tussen uw 2e ontvoering en januari 2021 (+/- twee jaar later) geen enkel incident of confrontatie met de agencies hebt gehad, behalve op de dag van uw vertrek, en ze nu meerdere keren per week zouden langskomen bij uw familie is opnieuw weinig aannemelijk. Er kan finaal gesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees voor een vervolging door de agencies en bij uitbreiding de Pakistaanse autoriteiten.

Ten slotte konden ook uw verklaringen omtrent de Mujaheddin niet overtuigen. U verklaart een brief ontvangen te hebben dat u voor hen moest gaan werken (NPO, p.14). Deze Mujaheddin zouden ook opgericht zijn door de Pakistaanse agencies die achter u aan zouden zitten vertelt u, een veronderstelling die u niet hard kunt maken (NPO, p.19). U voegt hier nog aan toe dat u nooit persoonlijke problemen hebt gekend met hen naast dat ze u met deze brief probeerden tegen te houden (NPO, p.26). Als de Mujaheddin u werkelijk zouden willen rekruteren is het weinig aannemelijk dat ze slechts één brief zouden geven en daarna niets meer van zich laten weten. Daarbovenop is het opmerkelijk dat in de dreigbrief van de Mujaheddin de westerse, gregoriaanse kalender wordt gebruikt. U zegt hierover dat ze die altijd zouden gebruiken, wat bevreemdend lijkt voor een Islamitische groepering (NPO, p.14). Daarbovenop betreft het een kopie aan dewelke geen bewijswaarde kan gegeven worden (zie verder). U heeft een potentiële rekrutering door de Mujaheddin niet geloofwaardig kunnen maken.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De **documenten** die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking en kunnen ze niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. De documenten die u neerlegt met betrekking tot uw lidmaatschap bij JKLF, dewelke louter kopieën betreffen en bijgevolg geen bewijswaarde hebben, zeggen niets over de door u voorgehouden problemen. U legt ook een brief van zowel de voorzitter van JKLF neer als van de mensenrechtenorganisatie, beiden laten opmaken na uw vertrek uit Pakistan. Deze brieven hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter en bovendien spreekt de partijbrief uw relaas ook nog eens tegen. Het medisch attest dat u neerlegde ondersteunt eveneens uw vluchtedenen niet, dit attest gaat

immers over een incident enkele jaren voordien (NPO, p.14). Verder legt u privéfoto's neer aan dewelke geen enkele bewijswaarde gegeven kan worden aangezien er niet kan nagegaan worden door wie of wanneer deze gemaakt zijn. Het krantenartikel (wat wederom uw relaas tegenspreekt) is een kopie, waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Ten overvloede betreffen uw neergelegde documenten allen kopieën, behalve uw Kashmir domicilie, waarover hierboven reeds opmerkingen over werden gemaakt. Aan kopieën kunnen geen bewijswaarde gegeven worden door de wijdverspreide corruptie en fraude in Pakistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeken ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab en Azad Kashmir te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De regio van Kashmir wordt verdeeld onder Pakistan, India en China. Zowel Pakistan als India eisen de volledige regio op wat al jaren voor spanningen zorgt. De grens tussen het Pakistaanse en Indische deel van Kashmir, de zogenaamde "Line of Control" (LoC) is één van de meest gemilitariseerde regio's in de wereld. In 2020 kondigde de overheid aan dat Gilgit-Baltistan de status van provincie zou krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Azad-Kashmir 3 tot 4.5 miljoen inwoners telt en Gilgit-Baltistan telt er nog eens 2 miljoen. Wat betreft Azad Kashmir werden er volgens ACLED in 2020, 129 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS en PICSS registreerden beiden geen enkel incident. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 3 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 6 en PICSS van 1 incident. Voor de regio Gilgit-Baltistan registreerde ACLED in 2020 2 incidenten; PIPS en PICSS registreerden geen enkel incident. Gedurende de eerste helft van 2021 registreerden noch ACLED, PIPS of PICSS enig incident. Beide regio's worden dan ook als stabiel omschreven. Na

verschillende wederzijdse overtredingen van het staakt-het-vuren aan de "LoC" in 2020 hebben Pakistan en India het staakt-het-vuren akkoord herbevestigd.

Tijdens de rapporteringsperiode werden geen slachtoffers vastgesteld in Azad Kashmir en slechts 7 in Gilgit- Baltistan.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten Azad Kashmir en Gilgit- Baltistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit- Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab en Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraak wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"Voormelde wetgeving vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

Het CGVS vermeldt in zijn beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verhaal van verzoeker, omdat verzoeker geen identiteitskaart noch paspoort kon voorleggen. Verzoeker heeft dienaangaande tijdens het gehoor van 10.02.2022 duidelijk verklaard dat zijn identiteitskaart door de Pakistaanse politie werd afgenomen en niet meer terug werd gegeven. Verder, heeft verzoeker ook nooit een paspoort aangevraagd, hij is uit Pakistan gevlucht omdat zijn leven aldaar in gevaar was. Verzoeker heeft geen kopie van zijn identiteitskaart kunnen overmaken, omdat hij hiervan geen kopie heeft. Verzoeker heeft zijn vlucht uit Pakistan niet gepland, hij moest zo snel mogelijk vluchten omdat hij vreesde voor zijn leven.

Verzoeker heeft evenwel een origineel attest van zijn Kashmiri identiteit overgemaakt aan het CGVS. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker een Kashmiri is. Dit wordt niet betwist door het CGVS, maar wordt in de bestreden beslissing gewoonweg gesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan de documenten van verzoeker. Aan deze documenten wordt geen geloof gehecht, omdat het CGVS meent dat het FIR dat door verzoeker werd overgemaakt wettelijk niet correct werd opgesteld.

Dienaangaande, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee niet werd geconfronteerd tijdens zijn gehoor van 10.02.2022. Verzoeker heeft een kopie van het FIR overgemaakt zoals dit in Pakistan aan hem werd overhandigd. Als verzoeker de intentie had om een valse FIR over te maken dan zou hij dit correct vervalsen, verzoeker is een hoogopgeleide persoon en heeft oog voor detail. Verzoeker heeft nooit enige intentie gehad om een document te vervalsen om zijn asielrelaas te staven. Verder gaat het CGVS zeer kort door de bocht door te stellen dat hierdoor geen geloof kan worden gehecht aan alle overige documenten die werden overgemaakt door verzoeker.

Het CGVS meent verder dat de lidkaart van JKLF van verzoeker in strijd is met zijn asielrelaas, omdat verzoeker verklaarde in 2016 lid te zijn van JKLF terwijl op zijn partij lidkaart 2018 wordt vermeld.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoeker zowel aan het begin van zijn interview (zie gehoor CGVS 10.02.2022, p. 10-11) als tijdens de confrontatie (gehoor CGVS p.20-21) door het CGVS uitdrukkelijk heeft verklaard dat men bij JKLF tweetal jaren later een lidkaart ontvangt.

Zo verklaarde verzoeker aan het begin van het interview uitdrukkelijk als volgt (gehoor CGVS 10.02.2022 p. 10):

[...]

Tijdens de confrontatie op het gehoor van het CGVS d.d. 10.02.2022 verklaarde verzoeker eveneens als volgt (zie gehoor CGVS 10.02.2022 p. 20-21):

(...)"

Gelet op de bovenvermelde geciteerde verklaring van verzoeker blijkt dat hij dit wel degelijk heeft toegelicht aan het CGVS. Het CGVS geeft met de motivering van de bestreden beslissing dan ook volledig onterecht de indruk alsof de verklaring van verzoeker tegenstrijdig zou zijn met de documenten die hij heeft overgemaakt en dat verzoeker dit alles tijdens zijn interview niet kon uitklaren.

Verder, wordt er in de objectieve bronnen de verstrekte informatie aangaande Pakistaanse (geheime) diensten zoals deze door verzoeker werd verstrekt aan het CGVS aangaande intimideren van de oppositieleiden eveneens bevestigd. Zo blijkt uit het rapport van Country of Origin Information (hierna afgekort als COI) van 2021 als volgt (p. 26):

In September 2020, the political opposition accused the military establishment of interference in the civilian administration and, hereby, of exceeding its subservient role, as laid down in the country's 1973 constitution. Furthermore, 'rights groups accuse the military agencies of unlawfully detaining activists, journalists and political workers, and censoring the media'.¹⁸⁵

Inter-Services Intelligence (ISI)

The ISI is one of several and the most important military intelligence service in Pakistan. The ISI's task is coordinating intelligence between the branches of the military, collecting foreign and domestic intelligence, and conducting covert offensive operations.¹⁸⁶ Since June 2019, the ISI is headed by Lieutenant-General Faiz Hameed.¹⁸⁷

According to Hein Kiessling, a political scientist and historian, the ISI reportedly has close ties with a number of extremist Islamist groups.¹⁸⁸ In the 1990s, the ISI established close relationships with groups such as Lashkar-e Taiba (LeT)¹⁸⁹ and Jaish-e-Muhammad (JeM) to put pressure on India.¹⁹⁰ The US has accused the ISI of supporting groups such as the Afghan Taliban and the Haqqani Network.¹⁹¹ The Diplomat stated in October 2018 that former Afghan Intelligence Chief Amrullah Salah mentioned that the ISI supports 'terrorist groups'.¹⁹² An April 2020 article published by Al Jazeera stated that 'international rights groups such as Amnesty International have repeatedly accused the ISI of using its surveillance programmes to abduct rights activists alongside legitimate security targets.'¹⁹³ The press freedom index annually documented by Reporters Without Borders, which was published in April 2021, outlines that the military controls journalists and mentions that the ISI 'continues to make extensive use of judicial harassment, intimidation, abduction and torture to silence critics both domestically and abroad'.¹⁹⁴

In November 2020, Prime Minister Imran Khan approved the establishment of the National Intelligence Coordination Committee (NICC). The NICC is headed by the Director-General of the
Het feit dat de juridische documenten worden vervalst om oppositieleiden valselijk te beschuldigen van een misdrijf blijkt eveneens uit de objectieve bronnen. Dienaangaande wordt in het rapport van COI van 2021 uitdrukkelijk als volgt vermeld: “

Integrity

The Pakistan judiciary is susceptible to corruption, bribery, political interference, and pressure from political groups and the army.⁶⁷³ Appointments and court decisions were affected by political influence and favouritism.⁶⁷⁴ The Pakistani judiciary was described by several sources as having restricted independence and impartiality with a weak and dependent nature.⁶⁷⁵ Judicial officials and lawyers faced 'significant public pressure', intimidation, and violence, particularly regarding cases of organised crime, corruption or related to blasphemy.⁶⁷⁶

According to a June 2021 article of Dawn, the situation in the lower courts in Pakistan is more severe than in high courts. The lower courts are confronted with many problems: incompetent and/or overworked public prosecutors, individuals prepared to bear false witness for money and inadequate police investigations.⁶⁷⁷

Gelet op voormeld COI-rapport van 2021 kan worden aangenomen dat verzoeker inderdaad valselijk werd beschuldigd van misdrijven middels FIR dat zelfs zeer slordig was opgesteld door de Pakistaanse geheime diensten.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het CGVS rekening heeft gehouden met voormelde objectieve vaststellingen in het COI rapport van 2021 aangaande onrechtmatige werkwijze van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Het CGVS gaat in de bestreden beslissing dan ook zeer kort de bocht door gewoonweg te suggereren dat verzoeker valse documenten heeft overgemaakt en hierdoor geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Het CGVS meent verder dat verzoeker niet hard kon maken dat Mujaheddin door de Pakistaanse agencies zou zijn opgericht (zie bestreden beslissing - stuk 1- p. 4). Nochtans blijkt dit eveneens uit het voormelde COI-rapport. In dit rapport wordt dienaangaande als volgt vermeld (zie COI-rapport p. 103):

India accuses Pakistan of supporting militant groups like JeM, LeT and Hizb-ul-Mujahideen (HM) and of having their operational bases in the Pakistan and Indian-administrated Kashmir region.¹⁰⁸⁴ HM is a militant group operating in Azad Jammu and Kashmir. It is led by Syed Salahuddin who is based in Pakistan.¹⁰⁸⁵ HM has conducted numerous attacks in India-administered Kashmir.¹⁰⁸⁶ Also, JeM has attacked high profile Indian targets, including the Indian parliament in New Delhi and the legislative assembly in Indian-administered Kashmir. In February 2019, the group claimed the Pulwama attack, killing some 40 Indian soldiers. A month after the Pulwama attack, in February 2019, Pakistan started 'a crackdown' on groups it claims are linked to banned organisations.¹⁰⁸⁹

Uit pagina 102-106 van het COI-rapport blijkt verder dat er wel degelijk geweid is in de regio vanwaar verzoeker afkomstig is.

Het feit dat de Pakistaanse overheid de oppositie hardhandig aanpakt en de barbaarse praktijken toepast om activisten de kop in te drukken wordt eveneens door de objectieve bronnen bevestigd. Zo, vermeldde Human Rights Watch het hiernavolgende op haar website:

"Torture is routinely used in Pakistan, and this practice is also routine in Azad Kashmir. Human Rights Watch has documented incidents of torture by the intelligence services and others acting at the army's behest but knows of no cases in which members of military and paramilitary security and intelligence agencies have been prosecuted or even disciplined for acts of torture or mistreatment.

Despite the Pakistani government's criticism of human rights violations in neighbouring Jammu and Kashmir state in India, refugees from Jammu and Kashmir are discriminated against and mistreated by the authorities. Kashmiri refugees and former militants from India, most of whom are secular nationalists and culturally and linguistically distinct from the peoples of Azad Kashmir, are particularly harassed through constant surveillance, curbs on political expression, arbitrary arrest and beatings.

"The Pakistani government often pretends that the only problems faced by Kashmiris are in India, " said Adams. "It should start looking into ways of ending human rights abuses in Azad Kashmir."

Human Rights Watch urged international donors, which have poured billions of dollars of urgently needed relief and reconstruction aid into Azad Kashmir since the earthquake, to insist on structural changes in governance and the promotion of both human rights and the rule of law. Recent corruption allegations against senior government officials highlight serious weaknesses in the rule of law and governmental accountability.

(..)

Verder, vermeldde Human Rights Watch eveneens het hiernavolgende op haar website:

"Many Kashmiris told Human Rights Watch that prior to the earthquake, the Pakistani military kept a close watch on the population to ensure political compliance and control; this was facilitated by the placement of military installations frequently in close proximity to populated areas. In the context of a military presence that was more abuser than protector, and domineering Pakistani political control, the failure of the authorities to respond quickly and more humanely to the aftereffects of the earthquake in Azad Kashmir came as little surprise. That failure generated massive public resentment against the Pakistani state, and it highlighted the need for an examination of the conduct of Pakistani authority in Azad Kashmir. This report on the state of human rights in Azad Kashmir shows longstanding restrictions on fundamental freedoms, as well as politically motivated mistreatment of persons supporting an independent Kashmir."

Gelet op het voorgaande en het recent COI-rapport van 2021 kan derhalve duidelijk worden vastgesteld dat verzoeker als Kashmiri zijnde en als lid van JKLF bij zijn terugkeer naar Pakistan een groot risico loopt te worden gearresteerd, gemarteld en/of te worden vermoord. Het CGVS heeft derhalve geen rekening gehouden met voormelde objectieve bronnen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. X; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. X; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. X)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Pakistan. Zodoende, schendt deze beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.2. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd en gedood door de “agencies”, omwille van zijn politieke activiteiten bij de partij Jammu Kashmir Liberation Front (hierna: JKLF). Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

4.1.3. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd:

- kopie van een medisch attest dd. 23 maart 2016;
- kopie van een document van “Human rights movement” dd. 14 december 2021;
- kopie van een document van de president van JKLF dd. 25 december 2021;
- kopieën van vijf foto's;
- kopie van een visitekaart van verzoekers autoverhuurzaak;
- kopie van verzoekers lidkaart bij JKLF;

- kopie van een krantenartikel;
- origineel domiciliebewijs Kashmir;
- kopie van bewijs lidmaatschap bij JKLF;
- kopie van een “*first information report*” (hierna: FIR);
- kopie van een document van de rechtbank;
- kopieën van arrestatiebevelen;
- kopie van een brief van de Mujahaddin.

4.1.4. Wat betreft het Kashmiri-domiciliebewijs – d.i. het enige originele document – stelt de commissaris-generaal dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat dergelijk bewijs slechts wordt uitgereikt aan meerderjarige personen zodat het onmogelijk is dat verzoeker dit bewijs als kind kreeg, terwijl het door verzoeker overgemaakte bewijs een foto van een kind weergeeft. Tevens stelt de commissaris-generaal dat het niet mogelijk is om na te gaan of verzoeker daadwerkelijk het kind op de foto is. Deze overwegingen zijn pertinent en verzoeker brengt deze niet aan het wankelen, door louter te poneren dat hij wel degelijk een origineel attest van zijn Kashmiri identiteit heeft overgemaakt. Verzoeker onderneemt geen enkele ernstige poging om te verklaren waarom het domiciliebewijs een foto van een kind toont.

4.1.5. Wat betreft het medisch attest inzake de opgelopen hoofdwonde, staat niet ter discussie dat deze verwonding als dusdanig geen betrekking heeft op verzoekers actueel vluchtmotief. Wat betreft het visitekaartje van verzoekers autoverhuurzaak, staat ook niet ter discussie dat dit niet aantoont dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker betwist verder niet dat aan de privéfoto's geen bewijswaarde kan worden gehecht, omdat niet kan worden nagegaan door wie of wanneer deze gemaakt zijn. De Raad wijst er alleszins op dat de foto's allen lijken te zijn getrokken op eenzelfde dag – volgens verzoeker op 5 augustus 2021, toen hij reeds in België verbleef – waarbij deze foto's niet meer aantonen dan dat verzoeker op een zekere manifestatie aanwezig was. Dit vormt evenwel geen bewijs van verzoekers eigenlijk lidmaatschap bij JKLF, laat staan van zijn leidinggevende functie en de daarbij horende problemen. Evenmin blijkt uit deze foto's dat de “*agencies*” kennis zouden hebben van verzoekers activiteiten in Europa en dat hij hierdoor bijkomende problemen zou kennen.

4.1.6. Wat betreft de overige documenten, heeft de commissaris-generaal erop gewezen dat deze slechts fotokopieën betreffen, zodat zij slechts een geringe bewijswaarde hebben. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat fotokopieën het product kunnen zijn van knip- en plakwerk en dat bovendien er in Pakistan sprake is van een wijdverspreide corruptie en fraude (zie AD, landeninformatie, “*COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude*”). Verzoeker gaat niet in op deze vaststellingen en verschaft in zijn verzoekschrift ook geen uitleg voor de reden waarom hij geen originele documenten heeft overgemaakt, niettegenstaande zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk gehoor dat de originele stukken onderweg waren via DHL (zie NPO, p. 3).

4.1.7. Bovendien kan verzoeker de overige gedane vaststellingen omtrent de inhoud van de overgemaakte stukken ook niet aan het wankelen brengen. Zowel de brief van de president van JKLF dd. 25 december 2021, de lidkaart van JKLF, de FIR en het krantenartikel spreken het relaas tegen, in die zin dat er sprake is van tegenstrijdigheden inzake de datum van de aanstelling als “*chief organizer*” binnen de partij (2016 vs. 2018). Nog verder omtrent de FIR, stelde de commissaris-generaal dat dit als niet-authentiek overkomt, omdat het geen gecertificeerde kopie is en omdat er geen voorgedrukt serienummer vermeld staat op het document, evenals het gegeven dat er twee wetsartikelen worden omgewisseld in het document, waarbij één van deze bepalingen zelfs niet voorkomt in het Pakistaanse strafwetboek. Er wordt tevens gewezen op de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat zelfs een correct opgestelde FIR gefabriceerde informatie kan bevatten. De commissaris-generaal concludeert dat de arrestatiebevelen en het document van de rechtbank evenmin geloofwaardig zijn, omdat deze hun grondslag vinden in de FIR. Waar verzoeker stelt dat hij bij zijn gehoor niet werd geconfronteerd met deze bedenkingen aangaande de FIR, wijst de Raad erop dat niets de commissaris-generaal belet om een standpunt inzake de bewijswaarde van een document in te nemen, zonder dat de verzoeker hiermee

geconfronteerd werd. Het feit dat verzoeker niet met de bevindingen inzake de niet-authenticiteit werd geconfronteerd doet bovendien geen afbreuk aan het bestaan ervan. De Raad dient op te merken dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt op de vaststellingen van de commissaris-generaal inzake de FIR te weerleggen. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat hij een hoogopgeleid persoon is en dat hij *“als [hij] de intentie had om een valse FIR over te maken, dan zou hij dit correct vervalsen”*. Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een ernstige weerlegging van de vaststellingen van de commissaris-generaal, die pertinent zijn en door de Raad worden overgenomen. Verzoeker kan de vastgestelde onzorgvuldigheden in de FIR ook niet uit hun context halen en aanvoeren dat deze slordigheden juist aantonen dat de Pakistaanse geheime diensten hem valselijk hebben beschuldigd. In de landeninformatie zijn geen gegevens terug te vinden, die aantonen dat een FIR die middels corruptie is opgesteld, slordigheden qua vormvereisten of inhoud zouden bevatten. De Raad ziet ook niet in waarom de commissaris-generaal de bewijswaarde van de arrestatiebevelen en het document van de rechtbank niet tevens in vraag zou kunnen stellen, gelet op het gegeven dat zij hun grondslag vinden in de FIR. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal ook niet vastgesteld dat aan *“alle overige documenten”* geen bewijswaarde kon worden gehecht, vanwege de bevindingen inzake de FIR. Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft de commissaris-generaal ruimer gemotiveerd omtrent de overige documenten.

4.1.8. Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.1.9. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal echter bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de *“agencies”*, omdat:

- (a) er bestaan ernstige twijfels omtrent verzoekers identiteit, waarbij verzoeker geen enkel identiteitsdocument voorlegt, niettegenstaande het gegeven dat hij nog steeds in contact staat met zijn familie die in Rawalpindi woont;
- (b) er is sprake van discrepanties in de volgorde van de gebeurtenissen en de documenten die werden voorgelegd, waarbij verzoeker met name heeft verklaard dat hij reeds in 2016 *“chief organizer”* werd, ten gevolge waarvan hij in het vizier van de autoriteiten is gekomen, doch de neergelegde stukken stellen dat verzoeker slechts in 2018 tot *“chief organizer”* werd verkozen;
- (c) verzoeker legt vage verklaringen af met betrekking tot de *“agencies”*;
- (d) verzoeker, die stelt tweemaal te zijn ontvoerd voor de *“agencies”* – waaronder eenmaal gedurende meerdere maanden, waarbij hij zwaar gefolterd zou zijn geweest – kan geen doorleefde en gedetailleerde verklaringen afleggen over zijn ontvoeringen;
- (e) verzoeker legt geen geloofwaardige verklaringen af dat hij effectief gezocht wordt door de autoriteiten, waar hij stelt dat de autoriteiten hem twee of drie keer per week kwamen zoeken, hij plotsklaps verklaart dat hij daarom vier à vijf maanden in Peshawar heeft verbleven en vervolgens terugkeerde naar Rawalpindi omdat hij ervan uiting dat het rustiger was geworden en dat de autoriteiten hem daar niet zouden gaan zoeken;

(f) verzoeker verklaarde initieel dat hij geen job had in Pakistan, doch verklaart vervolgens dat hij een handelszaak heeft gestart en voor twee à drie jaar uitbaatte – d.i. op het toppunt van zijn problemen – op slechts één uur rijden van Kashmir en op slechts vijftien minuten van zijn woning;

(g) verzoeker heeft nog lange tijd na de incidenten in Rawalpindi verbleven, met name ongeveer twee jaar, zonder noemenswaardige problemen, waarbij het opmerkelijk is dat de “agencies” hem na deze twee jaar plots zochten en vonden én bovendien beschoten op basis van een mondeling bevel dat hij gedood mag worden;

(h) verzoeker verklaarde dat onbekende mensen nog steeds om de paar dagen langskomen bij zijn familie om naar hem te vragen en hen in het oog te houden, terwijl verzoeker tussen zijn tweede ontvoering en de dag van zijn vertrek geen enkel incident of confrontatie met de “agencies” had;

(i) het is onaannemelijk dat verzoeker problemen heeft met de Mujehaddin, die zich niet zouden beperken tot het louter verzenden van één brief aan verzoeker, indien zij hem daadwerkelijk wilde rekruteren.

4.1.10. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.11. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.12. Verzoeker tracht het gebrek aan identiteitsdocumenten te verschonen, door er nogmaals op te wijzen dat hij nooit een paspoort had en dat zijn Pakistaanse identiteitskaart werd afgenomen door de Pakistaanse politie. Hiermee brengt hij evenwel niets in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het niet onredelijk is te verwachten dat verzoeker iets van identiteitsdocumenten zou moeten kunnen voorleggen. Verzoeker is hoogopgeleid en staat nog in contact met zijn familie, die nog in zijn regio van herkomst verblijven. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij nog schooldocumenten zou overmaken, doch de Raad dient vast te stellen dat hij geen dergelijke stukken heeft overgemaakt, ook niet bij zijn verzoekschrift. De commissaris-generaal heeft nochtans terecht vastgesteld dat van een verzoeker om internationale bescherming vermag worden verwacht dat hij er alles aan doet om identiteitsstukken voor te leggen. Uit verzoekers handelingen blijkt geenszins dat hij dit heeft gedaan. Dat verzoeker zo snel mogelijk diende te vluchten, omdat hij voor zijn leven vreesde, is geen verschoningsgrond. Zoals gezegd, staat verzoeker thans nog in contact met zijn familie, die hem stukken zouden kunnen overmaken. Waar verzoeker nogmaals verwijst naar zijn Kashmiri-domicilie, om zijn identiteit aan te tonen, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 4.1.4. Verzoeker kan er niet om heen, dat hij geen enkel stuk heeft voorgelegd waarop zijn identiteitsgegevens, tezamen met een actuele foto, prijken. Dat enkel een document – met name het Kashmiri-domicilie – wordt voorgelegd, waarvan werd vastgesteld dat dit niet strookt met de landeninformatie omtrent het verstrekken van dergelijk document, komt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet ten goede.

4.1.13. Wat betreft de inconsistenties tussen zijn verklaringen aangaande zijn functie als “*chief organizer*” en de documenten die hij dienaangaande voorlegt, komt verzoeker niet verder dan het nogmaals herhalen van zijn verklaring dat hij wel degelijk reeds werd benoemd tot “*chief organizer*” in 2016, doch dat hij zijn lidkaart slechts in 2018 heeft ontvangen. De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, evenwel enkel vaststellen dat deze uitleg geenszins aannemelijk is en dat het er eerder op lijkt dat verzoeker de documenten slechts later heeft ontvangen en zijn verhaal tracht aan te passen aan de inhoud hiervan. Verzoeker kan er niet aan voorbijgaan dat de brief van de president van de JKLF uitdrukkelijk stelt dat verzoeker werd verkozen als “*chief organizer*”, voor een periode van 5 januari 2018 tot 5 januari 2021. Ook verzoekers lidkaart stelt uitdrukkelijk dat de kaart – waarop verzoekers functie als “*chief organizer*” vermeld staat – werd uitgegeven op 5 januari 2018 en geldig is tot 5 januari 2021. Het gaat aldus over een duidelijk afgebakende periode, waarbinnen verzoeker zijn functie mocht waarnemen. In die context is het geenszins aannemelijk dat verzoeker eigenlijk reeds sinds 2016 deze functie waarneemt.

4.1.14. Waar verzoeker nog citeert uit het rapport van EASO COI Report Pakistan: Security information dd. oktober 2021, teneinde zijn argumenten kracht bij te zetten dat er in Pakistan sprake is van intimidatie door geheime diensten tegen oppositieleden, evenals van het vervalsen van juridische documenten teneinde oppositieleden valselijk te beschuldigen van een misdrijf, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar rapporten aangaande algemene situatie in het herkomstland niet volstaat. Hetzelfde geldt voor zijn verwijzing naar informatie omtrent de hardhandige aanpak van opposanten en activisten, afkomstig van Human Rights Watch, uit een rapport daterend van 2006. Het is niet omdat dergelijke praktijken daadwerkelijk voorkomen in Pakistan, dat *ipso facto* dient te worden aangenomen dat verzoeker hiermee werd geconfronteerd, in het bijzonder wanneer reeds op uitgebreide en pertinente wijze werd uiteengezet waarom aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. In de mate dat verzoeker tevens naar voormeld EASO-rapport verwijst, teneinde aan te tonen dat Mujaheddin door “agencies” zijn opgericht, wijst de Raad erop dat dit als dusdanig niet kan worden afgeleid uit de door verzoeker geciteerde passage. Alleszins betwist verzoeker niet dat hij tijdens zijn persoonlijk gehoor heeft aangegeven dat hij geen persoonlijke problemen heeft gekend met de Mujaheddin. Verzoeker brengt thans bij zijn verzoekschrift geen elementen aan die tot een andere conclusie leiden. Er blijkt dan ook niet dat er redenen voorhanden zijn, op grond waarvan verzoeker een gegronde vrees voor vervolging van de Mujaheddin koestert. Bovendien wijst de Raad er – naast de door de commissaris-generaal vastgestelde onaannemelijkheden, die door verzoeker niet worden weerlegd – ook nog op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, met betrekking tot de brief van de Mujaheddin. Zo stelde verzoeker dat de Mujaheddin hem in hun brief opdroegen om te “praten over onafhankelijkheid” (zie NPO, p. 14), terwijl hij nadien verklaart dat Mujaheddin “altijd praten over de islam maar wij niet wij praten over onafhankelijkheid en daar kunnen ze niet tegen” (zie NPO, p. 26).

4.1.15. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de “agencies” omwille van zijn leidinggevende activiteiten binnen de politieke partij JKLF. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek worden gevisieerd.

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker houdt evenwel niet voor dat er heden in Pakistan een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In de bestreden beslissing werd aangaande de veiligheidssituatie in Pakistan – meer bepaald de provincie Punjab en Azad Kashmir – als volgt gemotiveerd:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjjieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab en Azad Kashmir te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De regio van Kashmir wordt verdeeld onder Pakistan, India en China. Zowel Pakistan als India eisen de volledige regio op wat al jaren voor spanningen zorgt. De grens tussen het Pakistaanse en Indische deel van Kashmir, de zogenaamde "Line of Control" (LoC) is één van de meest gemilitariseerde regio's in de wereld. In 2020 kondigde de overheid aan dat Gilgit-Baltistan de status van provincie zou krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Azad-Kashmir 3 tot 4.5 miljoen inwoners telt en Gilgit-Baltistan telt er nog eens 2 miljoen. Wat betreft Azad Kashmir werden er volgens ACLED in 2020, 129 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS en PICSS registreerden beiden geen enkel incident. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 3 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 6 en PICSS van 1 incident. Voor de regio Gilgit-Baltistan registreerde ACLED in 2020 2 incidenten; PIPS en PICSS registreerden geen enkel incident. Gedurende de eerste helft van 2021 registreerden noch ACLED, PIPS of PICSS enig incident. Beide regio's worden dan ook als stabiel omschreven. Na verschillende wederzijdse overtredingen van het staakt-het-vuren aan de "LoC" in 2020 hebben Pakistan en India het staakt-het-vuren akkoord herbevestigd.

Tijdens de rapporteringsperiode werden geen slachtoffers vastgesteld in Azad Kashmir en slechts 7 in Gilgit- Baltistan.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten Azad Kashmir en Gilgit- Baltistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit- Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate

van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab en Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraak wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.” Verzoeker brengt niets in tegen de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de veiligheidssituatie, die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, zodat hij hier ook geen ander licht op werpt. Deze beoordeling wordt dan ook door de Raad overgenomen.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES